

det medfører den almindelige Fattigforsørgelsesbyrde for Modtageren. Det er gjentagende blevet indvendt mod Landsthingets Vaanebestemmelse til Kommunerne, en Vaanebestemmelse, som jo iøvrigt stammer fra dette Things Flertal selv, at det havde vist sig, at Loven af 10de Marts 1879 var bleven uden synderlig Virkning, idet det kun var et ganske forsvindende Beløb, som var blevet udblaant efter denne Lovs Bestemmelse. Men har da den ærede Ordfører glemte, eller har Nogen overset, at denne Lov af 1879 først udkom den 10de Marts, den udkom saa sent, at egentlig hele det Emne, den omhandlede, Arbejdsløsheden, saa at sige var forbi, førend Loven udkom, endfige førend Kommunerne i Genhold til Loven kunde søge Laan eller stifte Laan? Det maa jo dog ikke overses; man kan dog umulig drage den Slutning deraf, at Vaanebestemmelsen i denne Lov af 10de Marts 1879 er bleven saa lidt benyttet, at det ogsaa vilde være uden al Betydning, om man nu ved Nytaarstid vilde vedtage en lignende Bestemmelse. Den ærede Ordfører gjorde nogle Bemærkninger om, at Regjeringen tillod sig at udøje af Statskassens Midler til Vestindien. Jeg maa tilstaa, at det er mig umuligt at se, hvilken Parallel der kan trækkes mellem de Forskud, der gives til Vestindien, for at nødvendige Statsformaal kunne fyldestgøres der, og saa Spørgsmaalet om af Statskassen at yde en Gave til Landets Kommuner. Jeg maa tilstaa, at det er mig ganske umuligt at forstaa, hvorledes der kan trækkes en Parallel mellem disse to Ting, men jeg antager, at dette Spørgsmaal om Forskudene til Vestindien i hvert Tilfælde ligger saa fjernt fra denne Sag, og jeg antager, at denne Sag allerede har optaget saa Meget af det ærede Things Tid, at det ærede Thing ikke kan ønske, at et saa aldeles uvedkommende Emne bliver gjort til Gjenstand for et Ordskifte mellem mig og den ærede Ordfører, saa jeg skal afholde mig fra at optage den Handske, den ærede Ordfører kastede til mig.

Monrad: Dersom den høitærede Conseilspræsident havde erklæret, at han tiltraadte den af mig udtalte Tanke, at der skulde anvendes af Statskassen et lige saa stort Beløb paa Gave som paa offentlige Arbejder, og dersom den ærede Ordfører (Tauber) havde udtalt sig paa lignende Maade, vilde jeg have foreslaaet Behandlingen standset og Sagen henvist til Udvalget paany. Da den høitærede Conseilspræsident imidlertid ikke har sluttet sig til den, og da jeg ikke veed, hvad den ærede Ordfører vil

gjøre i saa Henseende, skal jeg ikke foreslaa Noget.

Saastrup: Forskjellen mellem de to Standpunkter, der have gjort sig gjældende her, er jo den, at det, vi ville give, er en Bevilling til de Nødlidende direkte, lige og strax. Bore Modstandere eller Regjeringens Venner ville ogsaa hjælpe paa Nøden, men kun naar de kunne opnaa at faae deres politiske Ramp noget favoriseret. Hvor er der Noget i dette Forslag, som det foreligger fra Regjeringen, og som det er vedtaget af det andet Thing, der vil komme den store Del Arbejdere til Gode, som arbejder i Manufaktur og Trikotage? Den Mængde Enker og fattige Kvinder, der arbeide paa de Ting, vil blive uberørt af Regjeringens og Landsthingets Forslag, hvormod det Forslag, der er stillet af Flertallet i dette Thing, vil gavne Alle og strax. Det skal lyde ud over Landet, at der er Forskjellen og ikke andre Steder. Med Hensyn til det Politiske har man Bevist i den høitærede Ministers Udtalelse i Gaar, da han svarede et andet æret Medlem i denne Sal, at det var kun en Begyndelse, det var naturligt at fortsætte disse Arbejder. Det gjaldt altsaa om for den høitærede Minister at faae Folkethinget til at sige A, saa mente han nok at kunne faae os lokket til hele Alfabetet. Det har været hans Opgave i alle de Aar, han har siddet paa den Plads. Jeg vil slutte med at takke det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad), fordi han saa usorholdent sagde os, hvem der er Fører for al den Bitterhed og Strid, der har fundet Sted. Det er den høitærede Conseilspræsident, og jeg vil takke ham for det, fordi jeg veed, at det er Noget, der beklages for Diebliffet over hele Landet, at det er saa. Hvor længe den høitærede Conseilspræsident tør bære dette efter min Mening meget tunge Ansvar, bliver hans egen Sag

Ørdum: Jeg følte mig ikke rigtig tilfreds med den meget ærede Finanzministers Svar, jeg mener ikke, det er fyldestgjørende nok. Den høitærede Minister henviste mig til Bestemmelserne i den foreløbige Lov af 1ste April 1885, og at jeg der vilde finde Begrænsningen; men det forekommer mig, at det er noget mærkeligt at henvise dertil. Saa vidt jeg erindrer, har den høitærede Minister jo dog desforuden forskaffet sig 100,000 Kr. til Kjøbenhavns Befæstning; det tror jeg ikke, der staar nogen Tale om i den foreløbige Lov af 1ste April 1885; jeg tror heller ikke, der i den nævnte Lov staar Tale om Gensdarmeniloven og Politi-